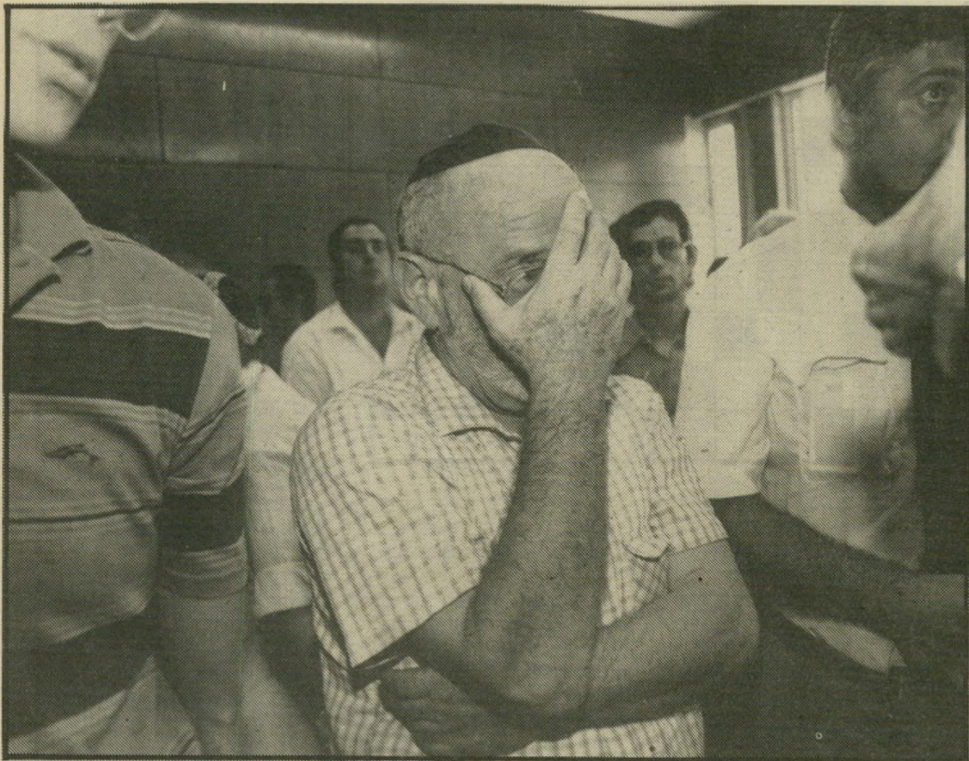
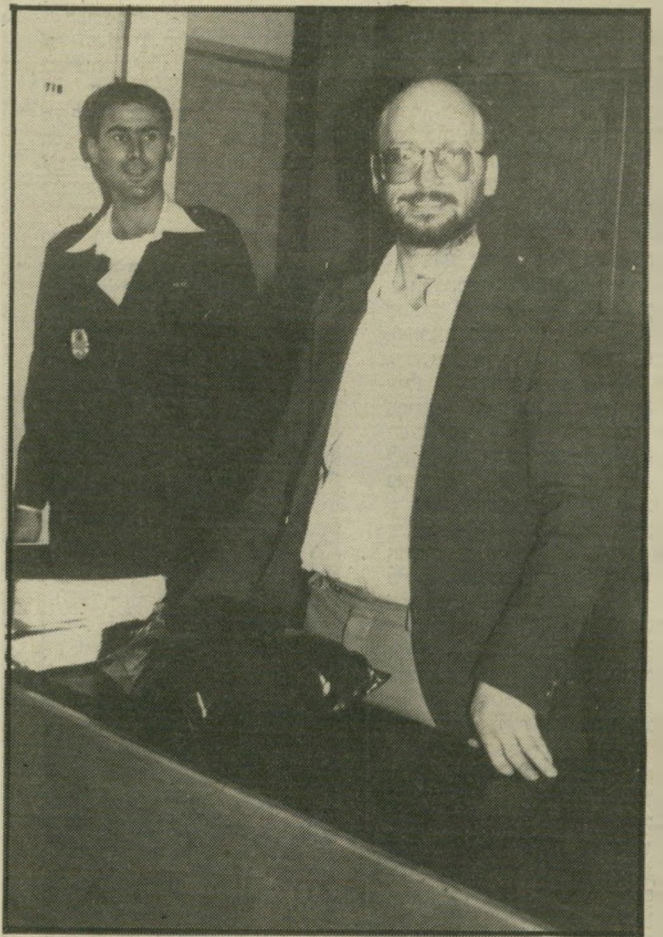

האח מאיר חרמון
מכה בראש מהמדרגה

מישל חדר, גיבור פרשת יערי, הביא להרשעת שימעון חרמון ברצח עכשיו, בשעת העידעור, העלה חרמון (למטה) טענה מרעישה: לא הוא זה שהרג, אלא אחיו המנוח

האב אברהם חרמון בבית-המישפט שני בניס הלכו

"אחי המת רצח את כרמלה!"

חוקר חדר
גם כאן: שערות;

מאיר, למרות מחלתו, היה צעיר חביב ומלא חוש-הומור. הוא היה מגדיר את עצמו כ-"פלא רפואי", ואמר כי הרופאים ניבאו לו שימות כבר לפני כמה שנים, ולכן כל רגע מחייו הוא רגע שאול. הוא היה אמיץ מאוד בפני המוות המתקרב ולא הראה לאיש את פחדיו. בתקופת המישפט כבר היה צנע עורו של מאיר צהבהבי-ירקרק וזורר עותיו היו מלאות צלקות ממחטי-הריאליזם.

לאחר זיכוי, המשיך מאיר לעבוד כעורך-דין, אבל מחלתו החמירה ונוסף לה סרטן-הכבד, זמן לא רב אחרי המישפט נפטר מאיר ממחלתו.

עוד השערה אחת. כאשר טען הסניגור, הפרופסור דויד ליבאי, בבית-המישפט העליון לחפותו של שימעון, הוא העלה גירסה חדשה ומפתיעה, שלא נטענה בבית-המשפט המחוזי. אמר הפרופסור ליבאי: "מאחר של פסק-הדין מבוסס על השערות, מדוע לא נוכל להעלות עוד השערה אחת?" ואז הביא לפני בית-המישפט העליון את האפשרות כי בערב הרצח, שבו היתה לשימעון ולכרמלה פגישה בביתו של שימעון, באה כרמלה וחיכתה על לשווא. שימעון, כמינהגו, לא הגיע לפגישה. כרמלה, שחיכתה וחיכתה על מדרגות-הבית, התחילה לכעוס ולרגוז.

עיקבות הרצח, והעלים את מנעול הגה המכונית, ששימש כמכשיר-הרצח. **פלא רפואי.** השופטים בבית-המישפט המחוזי הרשיעו את שימעון חרמון פה-אחד ברצח, וזיכו את אחיו מכל אשמה. בעת זיכוי, בקץ של שנה שעברה, היה כבר מאיר חולה מאוד. בגיל 13 חלה במחלת-כליות מסוכנת, וניסו להשתיל לו כלייה. ההשתלה לא עלתה יפה, והוא חי כל חייו כשהוא שוהה שלושה ימים בשבוע בבית-החולים לצורך ריאליזם.

ב עוד מישפט חווה יערי תופס את הכותרות, נשמע בבית-המישפט העליון עירעורו של שימעון חרמון, גיבור המישפט שהיה הסנסציה של שנה שעברה. חרמון, עורך-דין תל-אביבי צעיר, הורשע בבית-המישפט המחוזי, על סמך ראיות נסיבתיות, ברצח חברתו, האחות כרמלה בלאס. אחיו הצעיר של חרמון, מאיר, עורך-דין גם הוא, נאשם איתו כשותף לאחר מעשה. לדיברי התביעה עור מאיר לטשטש את

מי שהגיע לדירה, במיקרה, היה האח, מאיר. כרמלה, זועמת על התנהגותו המעליבה של שימעון, הטיחה דברים בפני מאיר, ובין השניים התפתחה מריבה. האח הצעיר דחף את כרמלה והיא נפלה על המדרגות וקיבלה מכה בראשה. מכה זו היא שגרמה למוות. בעוד מאיר עומד המום ואינו יודע מה לעשות, הגיע שימעון למקום. כאשר הבין מה קרה, החליט לעזור לאחיו הצעיר, נטל את הגופה במכוניתו, העביר אותה למקום הנידח שליד ביריזית, ושם שרף את הגופה. אביהם של מאיר ושימעון, אברהם חרמון, שישב באולם, לא יכול היה לסבול את הטיעון הזה. הוא הליט פניו בידיו וקם לעזוב את האולם.

על פי גירסה זו, היה מאיר האיש שהרג את כרמלה, ואילו שימעון רק עזר לאחר מעשה. מאחר שגירסה זו לא הועלתה על-ידי הסניגור בבית-המישפט המחוזי, היקשו שופטי בית-המישפט העליון קושיות רבות לגביה. הם הבינו כי לאחר מותו של מאיר נוח יותר להאשימו בעבירה העיקרית, ובכך להוציא את אחיו שימעון ממאסר-עולם. השופטים שאלו שאלות רבות על שיחית-הטלפון שהיו בין שני הדי-אחים אחרי מותה של כרמלה, ואשר אף (המשך בעמוד 30)